

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 08/1383 en 08/1382 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 31 januari 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 januari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 januari 2008, verzonden op 1 februari 2008, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep, ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 februari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen de vreemdeling in het hoger-beroepschrift in de eerste tot en met de zesde grief heeft aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de zevende grief klaagt de vreemdeling - samengevat weergegeven - dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat de staatssecretaris ten onrechte heeft geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, onder de beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken (hierna ook: buitenschuld-vergunning). Naar aanleiding hiervan wordt ambtshalve als volgt overwogen.

2.2.1. In zijn zienswijze op het voornemen tot afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, heeft de vreemdeling onder meer betoogd dat hij in aanmerking komt voor een buitenschuld-vergunning. De staatssecretaris heeft in reactie daarop in het besluit van 10 januari 2008 in rubriek 4 onder het kopje 'Motivering van de beslissing' overwogen dat de vreemdeling alleen pogingen in het werk heeft gesteld om documenten te verkrijgen betreffende zijn identiteit. Zo is hij naar de Internationale Organisatie voor Migratie geweest om daar te vragen of deze hem kon helpen om aan een paspoort of identiteitskaart te komen. Ook bij de ambassade is hij daarvoor geweest. Op geen enkele wijze heeft de vreemdeling echter aangegeven dat hij documenten wil om terug te keren

naar zijn land van herkomst, Sierra Leone. Ook in de zienswijze is niet aangevoerd dat de vreemdeling terug wil keren naar Sierra Leone. Derhalve faalt een beroep op het buitenschuld-criterium, aldus de staatssecretaris.

2.2.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 15 februari 2002 in zaak nr. 200200340/1, JV 2002/101) omvat een afwijzing van een asielaanvraag tevens een weigering om ambtshalve een verblijfsvergunning in de zin van artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking als genoemd in artikel 3.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) te verlenen, indien dit uit de rubrieken 1 en 2 onder het kopje 'Onderwerp van de beschikking' onderscheidenlijk 'Besluit' dan wel uit rubriek 5 onder het kopje 'Rechtsgevolgen van de beschikking' blijkt. Is dit niet het geval, dan is een passage met betrekking tot de weigering ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen, een louter informatieve mededeling.

2.2.3. Aan deze jurisprudentie ligt ten grondslag dat, in de eerste plaats voor de desbetreffende vreemdeling, maar ook voor de rechter, terstond duidelijk dient te zijn waartoe een besluit strekt, zodat geen misverstand kan ontstaan over het met het besluit beoogde rechtsgevolg. Met dit uitgangspunt is niet onverenigbaar onder omstandigheden aan te nemen dat de afwijzing van een asielaanvraag tevens een weigering om ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen omvat, ook indien dit niet uitdrukkelijk onder voormelde rubrieken en kopjes is vermeld.

2.2.4. In het onderhavige geval heeft de staatssecretaris in het besluit van 10 januari 2008 in rubriek 4 onder het kopje 'Motivering van de beslissing' uitdrukkelijk beoordeeld of de vreemdeling voldoet aan de voor verlening van een buitenschuld-vergunning gestelde vereisten en daaraan vervolgens ook nog de eenduidige conclusie verbonden dat hij aan die vereisten niet voldoet. Dit besluit kan dan ook niet anders worden begrepen dan dat de staatssecretaris daarbij tevens heeft geweigerd aan de vreemdeling ambtshalve een verblijfsvergunning regulier, als bedoeld in artikel 3.6 van het Vb 2000, te verlenen.

2.2.5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 21 december 2005 in zaak nr. 200508250/1, JV 2006/54) is artikel 79, derde lid, van de Vw 2000 niet van toepassing, indien, zoals in het onderhavige geval, het voornemen om de aanvraag af te wijzen niet tevens een voornemen tot weigering om ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, behelst. Het besluit van 10 januari 2008 is in zoverre dan ook een primair besluit, waartegen ingevolge het eerste lid van de artikelen 7:1 en 8:1 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), in hun onderlinge samenhang gelezen, bezwaar diende te worden gemaakt, alvorens beroep bij de rechtbank kon worden ingesteld. Dit is niet gebeurd. De voorzieningenrechter heeft dit niet onderkend en heeft het tegen de weigering ambtshalve een buitenschuld-vergunning te verlenen ingestelde beroep dan ook ten onrechte niet niet-ontvankelijk verklaard.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover daarbij het tegen voormelde weigering ingestelde beroep ongegrond is verklaard en voor het overige te worden bevestigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het beroep tegen het besluit van 10 januari 2008, voor zover dat is gericht tegen de weigering ambtshalve een buitenschuld-vergunning te verlenen, alsnog niet-ontvankelijk worden verklaard. Het beroepschrift zal in zoverre met toepassing van artikel 6:15, eerste lid, van de Awb aan de staatssecretaris worden doorgezonden ter behandeling als bezwaarschrift.

2.4. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 31 januari 2008 in zaak nr. 08/1382, voor zover daarbij het beroep tegen de weigering aan de vreemdeling ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, onder de beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, ongegrond is verklaard;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep in zoverre niet-ontvankelijk;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de staatssecretaris tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter,
mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van
mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

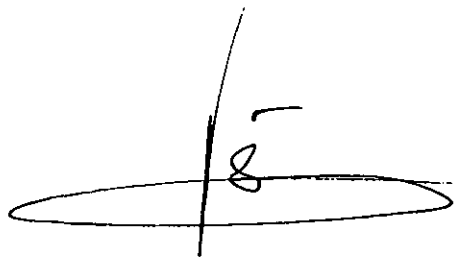
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2008

284-572.

Verzonden: 3 juli 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

VI

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE**Voorzieningenrechter**

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 08/1383 (verzoek)
AWB 08/1382 (beroep)

Datum uitspraak: 31 januari 2008

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Sierra Leone nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde mr. C.J. van der Waarde,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 10 januari 2008 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker van 4 januari 2008 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Dit besluit is bekendgemaakt in het Aanmeldcentrum te Ter Apel. Verzoeker heeft daartegen op 10 januari 2008 beroep ingesteld. Verzoeker is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten. Bij verzoekschrift van 10 januari 2008 heeft verzoeker verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd

De openbare behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden ter zitting van 25 januari 2008. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J.A.M. Post.

Registratienummer : AWB 08.1383 (verzoek)
AWB 08.1382 (beroep)

2

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Awb kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
2. Indien de voorzieningenrechter van oordeel is dat nader onderzoek na de zitting redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij op grond van artikel 8:86 van de Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Daarvoor bestaat aanleiding.
3. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden. De toetsing of de aanvraag in een aanmeldcentrum mocht worden afgewezen, mondt uit in een beoordeling van het naar de gedane aanvraag verrichte onderzoek en de motivering van de afwijzing.
4. Op 6 december 2002 heeft verzoeker een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 8 december 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Dat besluit staat na de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Den Bosch van 17 december 2002 in rechte vast. Onderhavige aanvraag is derhalve een aanvraag in de zin van artikel 4:6 van de Awb.
5. Ingevolge artikel 4:6 van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt ingediend. Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten en omstandigheden worden vermeld.
6. Ter beoordeling staat derhalve of verzoeker aan de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen ná het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat besluit rust.
7. Verzoeker heeft ter ondersteuning van zijn herhaalde aanvraag een nationaliteitsverklaring, gedateerd op 7 augustus 2007, overgelegd. Voorts heeft verzoeker verklaard dat hij tijdens een feest waarbij uit Sierra Leone aanwezig waren, heeft vernomen dat zijn leven nog steeds gevaar loopt in Sierra Leone omdat mensen zoals hij, die gevangen zijn genomen door de rebellen en slachtoffer waren van de oorlog, stiekem gedood en geslagen worden. Verder geeft verzoeker aan dat hij bij een homoseksuele man in Nederland woonde en een seksuele relatie met hem had. Verzoeker

Registratienummer AWB 08/1383 (verzoek)
AWB 08/1382 (beroep)

3

vreesst hierdoor dat hij in Sierra Leone door landgenoten verstoten wordt omdat het in Sierra Leone een misdrijf is om homoseksueel te zijn. Voorts stelt verzoeker dat verweerder de Awb en procedurevoorschriften van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) heeft geschonden waardoor verzoeker in zijn belangen is geschaad. Zo heeft verweerder de correspondentie niet via de gemachtigde van verzoeker laten verlopen waardoor de stukken niet (tijdig) bij gemachtigde zijn angekommen en gemachtigde verzoeker niet bij het horen heeft kunnen bijstaan. Verder stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte geen nader gehoor heeft afgenomen en verweerder geen rekening heeft gehouden met de aanvullingen en correcties. Tot slot stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte niet ambtshalve heeft getoetst aan het beleid "buiten schuld" zoals beschreven in paragraaf B14/3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000).

8. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat hetgeen door verzoeker is overgelegd en verklaard niet kan worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Ten aanzien van de nationaliteitsverklaring heeft verweerder zich ondermeer op het standpunt gesteld dat uit onderzoek van de Koninklijke Marechaussee (hierna: Kmar) blijkt dat niet kan worden vastgesteld dat het document inhoudelijk correct is en dat verzoeker geen redenen heeft aangevoerd waaruit blijkt waarom hij de verklaring niet eerder had kunnen inbrengen. Ook stelt verweerder dat in het eerdere in rechte vaststaande besluit al is uitgegaan van de Sierra Leoneese nationaliteit. Met betrekking tot hetgeen verzoeker op het feest heeft vernomen stelt verweerder zich op het standpunt dat het hierbij enkel gaat om vermoedens en verklaringen van derden en dat deze derhalve niet als een nieuw gebleken feit in de zin van artikel 4:6 van de Awb kan worden aangemerkt. Ten aanzien van hetgeen verzoeker heeft gesteld over zijn samenwonen met de homoseksuele man is verweerder van mening dat dit niet kan worden aangemerkt als een asielrelevant feit of omstandigheid in de zin van artikel 4:6 van de Awb nu deze zich in Nederland heeft voorgedaan en een gebeurtenis is die niet in verband staat met problemen die verzoeker stelt te hebben ondervonden in Sierra Leone. Voorts stelt verweerder hiertoe dat nu niet gesteld noch gebleken dat verzoeker zelf homoseksueel is, er geen reden is om aan te nemen dat hij vanwege zijn seksuele geaardheid in Sierra Leone in de problemen komt en dat uit het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 28 juni 2006 blijkt dat homoseksuelen niet worden vervolgd door de autoriteiten. Met betrekking tot de grond van verzoeker dat verweerder de Awb en de procedurevoorschriften van het Vb 2000 heeft geschonden stelt verweerder zich op het standpunt dat hiervan geen sprake kan zijn nu de asielaanvraag is beoordeeld op basis van artikel 4:6 van de Awb. Verder is verweerder van mening dat het tot de verantwoordelijkheid van verzoeker behoort dat zijn gemachtigde in bezit komt van de stukken en bij het gehoor aanwezig is. Tot slot stelt verweerder zich ten aanzien van de ambtshalve toetsing aan het beleid "buiten schuld" op het standpunt dat verzoeker op geen enkele wijze heeft laten weten terug te willen naar Sierra Leone en dat daarom het beroep op het beleid "buiten schuld" faalt.

9. Allereerst is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder, ten aanzien van de grond dat verweerder ten onrechte heeft afgezien van een nader gehoor, de Awb en de procedurevoorschriften van het Vb 2000 niet heeft geschonden nu de onderhavige aanvraag, gelet op rechtsoverweging 4, een aanvraag is in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Verweerder kan derhalve als bestuursorgaan ingevolge artikel 4:6, tweede lid van de Awb zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking. Op grond hiervan kan verweerder van het houden van een nader gehoor afzien.

10. Met betrekking tot de grond dat verweerder de stukken niet via de gemachtigde van verzoekster heeft laten verlopen, overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Uit de

totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2:1, eerste lid, van de Awb blijkt dat het optreden van een gemachtigde tot gevolg heeft dat het contact met de belanghebbende in beginsel verloopt via de gemachtigde. Een bestuursorgaan dat, wetende dat een gemachtigde is aangesteld, stukken niet (tevens) aan deze gemachtigde doet toekomen, kan daarom in strijd met het beginsel van een zorgvuldige voorbereiding handelen. Vaststaat dat het rapport van gehoor, noch het voornemen, noch het besluit aan de gemachtigde is toegezonden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is - mede gelet op de inhoud van de herhaalde aanvraag, de inhoud van de correcties en aanvullingen, de inhoud van het beroepschrift en het behandelde ter zitting - niet aannemelijk geworden dat in het onderhavige geval (eerdere) toezending door verweerder mogelijk tot een andere uitkomst van de op de aanvraag genomen besluit zou hebben geleid, zodat deze grief geen grond voor vernietiging van het besluit vormt.

11. Met betrekking tot de grond dat de gemachtigde verzoeker niet bij het horen heeft kunnen bijstaan overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Nu gesteld noch gebleken is dat de vreemdeling tijdens de hoorzitting niet kenbaar heeft gemaakt bezwaar te hebben tegen het houden van een hoorzitting zonder de aanwezigheid van de gemachtigde, alsmede dat vaststaat dat verweerder uitnodigingsbrieven naar het adres van de gemachtigde heeft gestuurd om de herhaalde aanvraag toe te lichten, is er geen grond voor het oordeel dat het besluit genomen is in strijd met artikel 2:1 van de Awb.

12. Voorts is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder de aanvraag van verzoeker terecht heeft afgewezen met toepassing van het bepaalde in artikel 4:6, tweede lid van de Awb. Hiertoe wordt het volgende overwogen.

13. De voorzieningenrechter stelt allereerst vast dat met de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Den Bosch van 17 december 2002, het besluit van 8 december 2002, waarin is uitgegaan van verzoekers Sierra Leone nationaliteit, in rechte is komen vast te staan.

14. Daargelaten dat verzoeker de nationaliteitsverklaring eerder had kunnen en moeten inbrengen is de voorzieningenrechter van oordeel dat de ingebrachte nationaliteitsverklaring niet op voorhand kan afdoen aan het eerdere in rechte vaststaande besluit. De voorzieningenrechter acht daartoe redengevend dat in het in rechte vaststaande besluit al is uitgegaan van verzoekers Sierra Leone nationaliteit. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is derhalve gelet op het bovenstaande, geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die van zodanige aard zijn dat zij tot een andere beschikking aanleiding kunnen geven als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

15. Met betrekking tot hetgeen verzoeker op een feest heeft vernomen van politici uit Sierra Leone is de voorzieningenrechter van oordeel dat het hierbij enkel gaat om vermoedens en verklaringen van niet objectieve derden. Dientengevolge kan hieraan niet die waarde worden gehecht die verzoeker daaraan gehecht wenst te zien. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is derhalve gelet op het bovenstaande geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

16. Ten aanzien van hetgeen verzoeker heeft gesteld over zijn samenwonen met de homoseksuele man is de voorzieningenrechter van oordeel dat dit ingebrachte feit op voorhand niet kan afdoen aan het eerdere in rechte vaststaande besluit. De voorzieningenrechter acht daartoe redengevend dat dit ingebrachte feit niet kan worden aangemerkt als een asielrelevant feit of omstandigheid in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Verzoeker is immers pas in Nederland met de homoseksuele man gaan samenwonen en is derhalve en gebeurtenis is die niet in verband staat met problemen die

Registratienummer : AWB 08/1383 (verzoek)

5

AWB 08/1382 (beroep)

verzoeker stelt te hebben ondervonden in Sierra Leone. Nu voorts gesteld noch gebleken is dat verzoeker zelf homoseksueel is, is er geen reden om aan te nemen dat hij vanwege zijn seksuele geaardheid in Sierra Leone in de problemen komt en dat uit het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 28 juni 2006 blijkt dat homoseksuelen niet worden vervolgd door de autoriteiten, is er derhalve naar het oordeel van de voorzieningenrechter, gelet op het bovenstaande, geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4.6 van de Awb.

17. Met betrekking tot de grond van verzoeker dat verweerder ten onrechte niet ambtshalve heeft getoetst aan het beleid "buiten schuld", overweegt de voorzieningenrechter als volgt. In artikel 3.6 van het Vb 2000 staat onder meer dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, slechts ambtshalve kan worden verleend onder een bepaling verband houdende met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. Vaststaat dat verweerder niet heeft getoetst aan het beleid "buiten schuld". Nu verzoeker een herhaalde aanvraag heeft ingediend en hij alleen pogingen in het werk heeft gesteld om documenten te verkrijgen betreffende zijn identiteit en niet gebleken is dat verzoeker aan de ambassade van Sierra Leone in Brussel heeft aangegeven dat hij documenten wil om terug te keren naar zijn land van herkomst, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder in het kader van de totstandkoming van de bestreden beslissing in het geheel geen reden had te onderzoeken of verzoeker mogelijksterwijs voor een verblijfsvergunning op bovenstaande grond in aanmerking zou kunnen komen, zodat ook deze grief geen doel treft.

18. Hetgeen verzoeker meer of anders naar voren heeft gebracht leidt naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet tot een ander oordeel.

19. Derhalve is het beroep ongegrond. Gelet hierop dient het verzoek te worden afgewezen. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer : AWB 08.1383 (verzoek)

6

AWB 08.1382 (beroep)

De beslissing

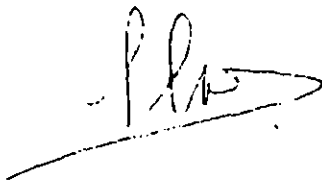
De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep ongegrond,

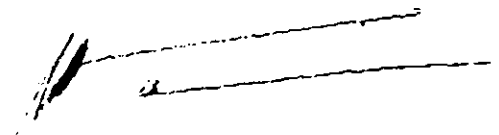
wijst het verzoek een voorlopige voorziening te treffen af

Deze uitspraak is gedaan door mr. O.A.P. van der Roest en in het openbaar uitgesproken op 31 januari 2008 in tegenwoordigheid van drs. G. Sassen als griffier.

de griffier

de voorzieningenrechter

VERZONDEN OP

1 feb 2008

Voor fotocopie conform
(De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem)

Rechtsmiddel:

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen één week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6.6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Tegen de uitspraak op het verzoek staat geen rechtsmiddel open.

C.J. van der Waarde

Per fax: 070 - 365 13 80

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtpraak
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
611-B INGEKOMEN	
- 5 FEB 2008	
ZAAKNR.	200800950/112
AAN:	12
BEHANDELD DO:	PAR:

Zwijndrecht, 5 februari 2008

Betreft :
INDnr. : 0212.05 2050/Vnr.
Nationaliteit : Sierra Leone
Dossier : 118023

APPÊLSCHRIFT

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op van Sierra Leoneanse nationaliteit,
verblijvend te Amsterdam en omgeving zonder vaste woon- en verblijfplaats,
verder te noemen "appellant", te dezer zake woonplaats kiezende te
Zwijndrecht, aan de Kapitein Horsmanflat 29, ten kantore van de advocate
mevrouw mr C.J. van der Waarde, die ten deze verklaart tot het instellen
van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door
appellant.

Appellant komt in hoger beroep tegen de in kopie bijgesloten beslissing van
de Sector Vreemdelingenrecht van de rechtbank 's-Gravenhage, nevensittings-
plaats Arnhem (produktie 1), gedateerd op 31 januari 2008, verzonden op 1
februari 2008. In de beslissing wordt het ingediende beroep ongegrond ver-
klaard.

Appellant zal hieronder eerst een korte toelichting geven en vervolgens de
grievens formuleren.

Kapitein Horsmanflat 29 • 3333 CK Zwijndrecht
T 078 - 620 82 65 • F 078 - 620 82 78 • E cvdwaarde@vdwadvocaten.nl

Raad van State

Hoger beroep

/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

Grief I

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat door of namens de Staatssecretaris van Justitie terecht is afgezien van een nader gehoor en dat het afzien van een nader gehoor ook niet in strijd is met de Awb en de procedurevoorschriften van het Vb 2000, nu het in onderhavige aanvraag gaat om een aanvraag in de zin van artikel 4:6 Awb (een zogenaamd herhaalde aanvraag).

Tevens overweegt de rechtbank ten onrechte dat de Staatssecretaris van Justitie, nu hij een herhaalde aanvraag verkort mag afwijzen onder verwijzing naar de eerdere afwijzende beslissing, op grond daarvan ook mag afzien van het houden van een nader gehoor.

Immers, in gevolge artikel 37 sub b Vw dienen over het horen van een vreemdeling die een asielverzoek heeft ingediend (een artikel 28 Vw-aanvraag heeft gedaan) bij AMvB nadere maatregelen te worden gesteld. Deze regels, ter uitvoering van artikel 37 sub b Vw, zijn geformuleerd in de artikelen 3.110 t/m 3.113 Vb. Op grond van een uitspraak van Uw Raad van 5 december 2005 (Jv 2006/37) en op grond van een uitspraak van de Hoge Raad van 10 juni 1919 (NJ 1919, pagina 646) moet dan ook worden geconcludeerd dat het Vb voor wat betreft het horen van vreemdelingen die een asielverzoek hebben ingediend, algemeen verbindende voorschriften bevat. Dit zijn voorschriften die naar buiten toe alle daarbij betrokkenen binden, van welke algemene regels dus niet mag worden afgeweken, ook niet door of namens de Staatssecretaris van Justitie.

Er is derhalve ook geen uitzondering mogelijk indien er sprake is van een herhaalde aanvraag. In de artikelen 3.110 t/m 3.113 Vb is te lezen dat er, zodra een asielverzoek is ingediend, sprake moet zijn van twee gehoren: een eerste en een nader gehoor, dat er bovendien een termijn moet worden geboden voor het indienen van aanvullingen en correcties voordat het voornemen kenbaar wordt gemaakt en dat tevens mededeling moet worden gedaan van het recht op bijstand van een raadsman bij de gehoren. De IND heeft zich volstrekt ten onrechte in onderhavige zaak niet aan deze algemeen verbindende voorschriften gehouden.

C.J. van der Waarde

Raad van State

Hoger beroep

/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

Dat de aanvraag kon worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en derhalve verkort kon worden afgedaan, is ook geen reden om een afwijking toe te staan op een artikel uit 3.110 t/m 3.113 Vb: van deze regels mag immers niet worden afgeweken. De rechtbank heeft dit miskend.

Appellant is bovendien in zijn belangen geschaad: met name het feit dat hij niet voor het voornemen aanvullingen en correcties heeft kunnen maken en dat hij zich niet bij het gehoor heeft kunnen doen bijstaan door een raadsman, hebben hem enorm benadeeld. Zo is, gelet op de naderhand ingediende aanvullingen en correcties, duidelijk dat deze aanvullingen en correcties niet louter tekstuele aanpassingen zijn, of aanpassingen van ondergeschikte aard, maar inhoudelijk echt iets aan het relaas toevoegen en/of een andere blik op de zaak werpen. Tevens heeft appellant in het gehoor aangegeven dat zijn raadsman in het bezit was van documenten die zijn herhaalde asielaanvraag konden ondersteunen, zodat bijstand van diezelfde raadsman, dan wel iemand die door die raadsman was ingeschakeld, zeker een geheel ander licht op deze zaak had kunnen werpen. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief II

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat door of namens de Staatssecretaris van Justitie sprake is geweest van een zorgvuldige voorbereiding, nu (gelet op de inhoud van de herhaalde aanvraag, de inhoud van de correcties en aanvullingen, de inhoud van het beroepsschrift en het verhandelde ter zitting) niet aannemelijk is geworden dat de eerdere toezending door of namens de Staatssecretaris van Justitie van het rapport van gehoor, het voornemen en het bestreden besluit, mogelijk tot een andere uitkomst van het besluit zou hebben geleid.

Ten onrechte stelt de rechtbank dat deze grief geen grond voor vernietiging van het besluit vormt.

Zoals namens appellant is gesteld, heeft hij ten onrechte niet voor de totstandkoming van het voornemen de gelegenheid gehad om aanvullingen en correcties in te dienen. De aanvullingen en correcties of correcties die naderhand zijn ingediend, zijn niet slechts tekstuele correcties, of correcties van ondergeschikte aard, maar hadden aanleiding kunnen (en zelfs moeten) geven tot een nader onderzoek (en dus eventueel ook tot een andere be-

C.J. van der Waarde

Raad van State

Hoger beroep

/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

slijding) zo heeft appellant met de aanvullingen en correcties nadere stukken toegestuurd ten bewijze van de activiteiten die hij heeft verricht om aan reis- dan wel identiteitsdocumenten te komen, heeft hij aangegeven dat door de eerdere vreemdelingenbewaringen is gebleken dat hij niet verwijderbaar is, dat hij niet zelf voor een identiteitsdocument kan zorgen (nu hij daarvoor persoonlijk in Sierra Leone aanwezig dient te zijn en hij naar dat land niet kan reizen, omdat hij én geen identiteitsbewijs én geen nationaliteitsbewijs kan overleggen), etc..

De conclusie is dan ook dat op grond van de aard van de ingediende aanvullingen en correcties wel degelijk gesproken kan worden van relevante wijzigingen en aanvullingen, zodat er sprake had kunnen zijn van een ander voor nemen en derhalve ook van een andere beschikking. Het besluit is derhalve onzorgvuldig voorbereid.

Appellant is ook van mening dat hij wel degelijk in zijn belangen is geschaad.

Daar komt ook nog bij dat appellant onbetwist heeft gesteld dat het feit, dat ondergetekende als gemachtigde op geen enkele manier op de hoogte wordt gehouden van de stand van de AC-procedure, inhoudt dat ook niet kan worden ingeschat wanneer een rapport van gehoor en/of een voor nemen zal worden uitgereikt, wanneer een gehoor zal aanvangen etc.. Zeker gezien de zeer korte termijn (3 procedures) die aan appellant wordt geboden om zowel aanvullingen en correcties aan te brengen, als een gesprek te hebben met zijn gemachtigde als een zienswijze te formuleren, houdt dit in dat "iedere seconde telt" in de AC-procedure. Zoals namens appellant onbetwist naar voren is gebracht, heeft de zeer korte termijn waarop aanvullingen en correcties en een zienswijze konden worden ingediend, er toe geleid dat, voordat de beschikking in deze was geslagen, appellant niet persoonlijk met zijn gemachtigde heeft kunnen spreken. De aanvullingen en correcties (en ook de zienswijze) moesten door de raadsman worden geformuleerd aan de hand van plaatsgevonden gesprekken met appellant ter voorbereiding op het maken van de afspraak voor het herhaald asielverzoek. De voorbereiding van de beschikking is dan ook onzorgvuldig geweest.

Raad van State

Hoger beroep

/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

Dit klant met name temeer, nu hij naderhand veel uitgebreider heeft kunnen verklaren over het gesprek dat hij bij de Sierra Leoneanse ambassade heeft gehad, op basis waarvan hem een identiteitsdocument is afgegeven.

Zeker nu de wijze waarop het document door appellant is verkregen van de ambassade voor de Staatssecretaris van Justitie aanleiding is geweest om een verminderde kracht aan het bewijstuk toe te kennen (nu de inhoud daarvan niet kan worden geverifieerd) is duidelijk dat een nadere toelichting omtrent de gang van zaken wel degelijk zowel tot een ander voornemen als tot een andere beschikking had kunnen leiden.

Appellant is dus wel degelijk in zijn belangen geschaad, doordat hij pas in beroep een nadere uitwijding heeft kunnen geven over de gang van zaken bij de ambassade. De rechtbank heeft dit miskend.

Bovendien is het op grond van de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005) zo dat slechts bij volgende asielverzoeken van de minimumvereisten, waaraan een asielprocedure dient te voldoen, mag worden afgeweken, indien het asielverzoek geen enkel nieuw element of geen enkele nieuwe bevinding bevat (artikel 32 lid 3 Procedurerichtlijn). Hiervan kan in onderhavige zaak niet worden gesproken en dus zijn alle in artikel 10 lid 1 PRI opgesomde waarborgen van de Procedurerichtlijn ook in onderhavige zaak van toepassing. Eén van die waarborgen (a) is dat de asielzoeker in een taal die hij redelijkerwijs geacht wordt te begrijpen, dient te worden ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens die procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien hij zijn verplichtingen niet nakomt of niet met de autoriteiten samenwerkt. Bovendien moet de asielzoeker worden ingelicht over de termijnen en over de middelen waarover hij beschikt om te voldoen aan zijn verplichting en dient deze informatie zo tijdig te worden verstrekt dat asielzoekers in staat zijn de gewaarborgde rechten uit te oefenen. De gevolgde procedure in onderhavige zaak voldoet derhalve niet aan de minimumvereisten. Het gevolg is een onzorgvuldig voorbereid besluit. De rechtbank heeft dit miskend.

Raad van State
Hoger beroep
/ IND

Zwijpdrecht, 5 februari 2008

Grief III

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat, omdat appellant niet tijdens de hoorzitting kenbaar heeft gemaakt bezwaar te maken tegen het houden van een hoorzitting zonder de aanwezigheid van een gemachtigde en nu vaststaat dat de Staatssecretaris van Justitie de uitnodigingsbrieven voor het herhaald asielverzoek aan ondergetekende heeft toegezonden, er geen grond is voor het oordeel dat het besluit is genomen in strijd met artikel 2:1 Awb.

Immers, in artikel 3.113 Vb is te lezen dat aan een vreemdeling die een asielverzoek heeft ingediend, tijdig mededeling wordt gedaan van de hem toekomende bevoegdheid zich bij een gehoor als bedoeld in de artikelen 3.110 eerste lid Vb, 3.111 eerste lid Vb en 3.112 tweede lid Vb, te doen bijstaan. Nu appellant deze mededeling totaal niet is gedaan, laat staan dat deze tijdig zou zijn gedaan, heeft de Staatssecretaris van Justitie artikel 3.113 Vb geschonden.

Nu het op grond van artikel 3.113 Vb de Staatssecretaris van Justitie is die appellant op zijn recht op bijstand van een raadsman bij het gehoor moet wijzen, is het niet verwonderlijk dat appellant niet op de hoogte was van dit recht en dat hij derhalve ook niet kenbaar heeft gemaakt bezwaar te hebben tegen het houden van een hoorzitting zonder aanwezigheid van een gemachtigde.

Bovendien treedt naar de mening van appellant de rechtbank buiten het geding door dit standpunt in te nemen, nu door of namens de Staatssecretaris van Justitie dit standpunt niet is ingenomen: door de staatssecretaris is immers het standpunt ingenomen dat appellant de bijstand zelf had moeten regelen.

Rechtshulpverleners van buiten het AC Ter Apel worden alleen op de hoogte gehouden van het tijdstip waarop een asielzoeker zich wordt geacht te melden in het AC Ter Apel. Wanneer de procedure vervolgens een aanvang neemt is onduidelijk (slagboomtijd). Ook is onduidelijk wanneer de gehoren staan gepland etc..

Doordat ondergetekende ook niet op de hoogte was van de aanvang van het gehoor, is bijstand door een derde tijdens het gehoor bijna een illusie geworden.

C.J. van der Waarde

Raad van State

Hoger beroep

/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

Zoals ook onder grief II al is verwoord voldoet de gevolgde procedure niet aan de minimumvereisten geformuleerd in artikel 10 lid 1 Procedureschikking. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief IV

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat het asielverzoek terecht is afgewezen met toepassing van artikel 4:6 tweede lid Awb.

De redenen waarom appellant deze mening is toegedaan worden hieronder verwoord.

Grief V

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de door appellant overlegde nationaliteitsverklaring -daargelaten dat hij deze eerder had kunnen en derhalve had moeten inbrengen- niet op voorhand kan afdoen aan het eerdere in rechte vaststaande besluit (het besluit van de rechtbank Den Bosch van 17 december 2002, dan wel het besluit van de minister voor vreemdelingenzaken van 8 december 2002).

Ten onrechte heeft de rechtbank hiertoe ook redengevend geacht dat in het in rechte vaststaande besluit al is uitgegaan van de Sierra Leoneanse nationaliteit van appellant.

Ten onrechte is de rechtbank dan ook van oordeel dat, gelet hierop, geen sprake is van nieuwe feiten en/of omstandigheden die van zodanige aard zijn dat zij tot een andere beschikking aanleiding kunnen geven, zoals bedoeld is in artikel 4:6 Awb.

Immers, zoals appellant onbetwist heeft gesteld, is in de eerdere beslissing door de minister voor vreemdelingenzaken (het besluit van 8 december 2002, op zich niet getwijfeld aan de nationaliteit van appellant, maar, doordat toen de identiteitskaart die hij bij zich had werd geacht vals te zijn, is aan zijn inhoudelijk relaas op voorhand getwijfeld. In de nationaliteitsverklaring die appellant thans heeft overgelegd, van wiens authenticiteit ook in

C.J. van der Waarde

Raad van State

Hoger beroep

/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

onderhavige zaak wordt uitgegaan, blijken de gegevens met betrekking tot de naam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit overeen te komen met de identiteitskaart die appellant in 2002 heeft overgelegd, zodat die gegevens achteraf toch juist blijken te zijn: vermoedelijk is dan ook ten onrechte in het verleden op voorhand aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas getwijfeld, zodat door het thans alsnog overleggen van een authentieke nationaliteitsverklaring, toch sprake is van een nieuw feit en/of omstandigheid, die tot een andere beschikking aanleiding kan geven, zodat derhalve ten onrechte met toepassing van artikel 4.6 Awb het nieuw ingediende asielverzoek is afgedaan.

Ten onrechte is door de rechtbank gesteld dat appellant de overgelegde nationaliteitsverklaring eerder had kunnen en derhalve had moeten inbrengen.

Immers, duidelijk is dat van appellant niet kan worden verwacht dat hij een authentiek identiteitsdocument eerder dan 8 december 2002 (de datum van de beschikking in de eerste asielprocedure) had kunnen overleggen. Derhalve wordt ook onterecht door de rechtbank gesteld dat appellant deze authentieke identiteitskaart had moeten overleggen.

De eerder genoemde Procedurerichtlijn bevat minimumnormen. Artikel 32 lid 4 vermeldt dat "indien na het eerdere onderzoek nieuwe elementen of bevindingen door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt, het verzoek als een "gewoon" asielverzoek dient te worden behandeld, dat wil zeggen met alle procedurele waarborgen. Omdat door het overleggen van een authentiek identiteitsdocument niet op voorhand aan het asielrelaas kan worden getwijfeld, is de kans op erkenning als vluchteling aanzienlijk groter geworden en dus is ten onrechte de verkorte asielprocedure gehanteerd nu deze immers met minder waarborgen is omkleed. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief VI

Ten onrechte is door de rechtbank overwogen dat, nu appellant op een feest van politici uit Sierra Leone heeft vernomen dat er nog steeds sprake zou

Raad van State
Hoger beroep
/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

zijn van vervolging, dit geen aanleiding kan zijn om uit te gaan van nieuwe feiten en/of omstandigheden omdat het in deze gaat om vermoedens en verklaringen van niet objectieve derden en dat derhalve naar de mening van de rechtbank terecht artikel 4:6 Awb is toegepast.

Immers, appellant heeft onbetwist gesteld dat de politici niet kunnen worden beschouwd als "niet objectieve derden". De politici uit Sierra Leone behoren tot het parlement c.q. de oppositie en zijn derhalve wel degelijk goed op de hoogte van de veiligheidssituatie in Sierra Leone.

Aan appellant is meegedeeld dat de autoriteiten geen bescherming kunnen, dan wel willen, bieden tegen mensenrechtenschendingen die worden gepleegd jegens (vermeende) ex-rebellen. Het gaat dus niet om vermoedens en verklaringen van niet objectieve derden en derhalve is ten onrechte ook artikel 4:6 Awb toegepast.

Bovendien blijkt uit artikel 32 van de al eerder genoemde Procedurerichtlijn dat "volgende asielverzoeken" alleen dan verkort c.q. vereenvoudigd kunnen worden afgedaan, indien dergelijke verzoeken geen nieuwe elementen en/of bevindingen aan de orde stellen. Hiervan kan in onderhavige zaak niet worden gesproken en dus had de "gewone" asielprocedure met alle minimumwaarborgen dienen te worden gevolgd. Het is ook uiterst merkwaardig dat een inhoudelijk oordeel moet worden geveld over de kwaliteit van het nieuwe feit en/of de nieuwe omstandigheid om te concluderen dat het vermoedelijk niet tot een andersluidende beslissing aanleiding kan geven en dus om vervolgens te concluderen dat er geen sprake zou zijn van een nieuw feit en/of een nieuwe omstandigheid.

Grief VII

Ten onrechte is door de rechtbank overwogen dat door of namens de Staatssecretaris van Justitie terecht ambtshalve niet is getoetst aan het beleid "buiten schuld" (214/3 Vc), nu de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat vast zou staan dat appellant alleen naar pogingen in het werk lijkt te hebben gesteld om documenten te verkrijgen met betrekking tot zijn identiteit en niet zou zijn gebleken dat appellant aan de ambassade van Sierra Leone in Brussel heeft aangegeven dat hij documenten wil om terug te keren naar zijn land. Derhalve komt de rechtbank ten onrechte tot de conclusie dat de Staats

C.J. van der Waarde

Raad van State

Hoger beroep

/ IND

Zwijndrecht, 5 februari 2008

secretaris van Justitie geen reden had te onderzoeken of appellant mogelijk-
kerwijs voor een verblijfsvergunning "buiten schuld" in aanmerking zou kunnen
komen.

Immers, appellant is van mening dat, nu hij heeft aangegeven:

1. getracht te hebben documenten te verkrijgen,
2. heeft aangegeven dat hij al eerder uit vreemdelingenbewaring is ontslagen
(omdat hij niet verwijderbaar was) en zeker
3. sinds hij aanvullingen en correcties op het gehoor heeft ingediend en
4. in zijn zienswijze expliciet heeft vermeld dat wat hem betreft ten onrechte
niets wordt vermeld betreffende een verblijfsvergunning "buiten schuld",

ten onrechte niet ambtshalve een besluit is genomen. Of dit besluit, gezien
hetgeen appellant heeft overgelegd in deze procedure, toewijzend had geweest,
is niet relevant voor de beoordeling van de stelling of er wel ambtshalve had
moeten worden beslist.

Daarbij komt nog dat het beleid geformuleerd in B14/3 Vc er van uitgaat dat
appellant alles in het werk heeft gesteld om zelfstandig te vertrekken, waar-
bij appellant ondermeer zal moeten aantonen dat "hij zich heeft gewend tot de
vertegenwoordiging van het land waarvan hij de nationaliteit heeft". Dat ap-
pellant bij die vertegenwoordiging al dan niet alleen moet hebben gevraagd om
identiteitsdocumenten, maar ook om reisdocumenten, lijkt volgens het beleid
irrelevant. Daarbij komt uiteraard nog dat, indien appellant geen identi-
teitsdocument heeft, hem ook door de ambassade van Sierra Leone geen reisdo-
cument kan worden verstrekt. Derhalve, als duidelijk is dat het eerste docu-
ment als niet eens wordt afgegeven, is ook duidelijk dat dus het tweede docu-
ment zeker niet zal worden afgegeven.

De conclusie van appellant is dan ook dat ten onrechte niet ambtshalve is
beslist en zelfs dat ten onrechte ambtshalve geen verblijfsvergunning "buiten
schuld" is verleend.

C.J. van der Waarde

Raad van State

Hoger beroep

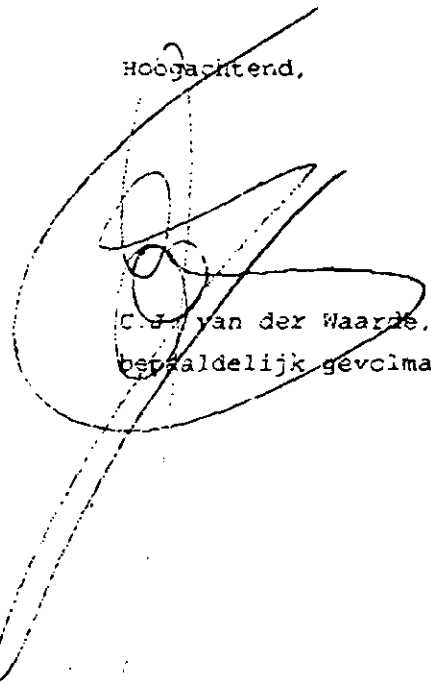
/ IND

zwijadrecht, 5 februari 2008

Conclusie

Op grond van dit alles is appellant van mening dat de beslissing van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem van 31 januari 2008, verzonden op 1 februari 2008, onjuist is, niet in stand kan blijven en dient te worden vernietigd, onder gegroundverklaring van het inleidende beroep, met veroordeling van de Staatssecretaris van Justitie tot het betalen van de proceskosten en griffierecht in alle instanties.

Hoogachtend,

C.J. van der Waarde,

bepaaldelijk gevolmachtigde